

13

před dvaceti lety

Stála jsem před velkým zrcadlem připevněném na vnitřní straně dveří šatní skříně a mračila se na svůj odraz. V čem bych měla jít na diskotéku? Nikdy jsem na žádné nebyla, vyhýbala jsem se podobným věcem jako čert kříži, tak proč jsem se nechala přemluvit Ninou, že přijdu na absolventský večírek? Myslela jsem si, že jsem se už se školou a tímhle místem definitivně rozloučila. Dokonce jsem si vyjednala, aby mi závěrečné vysvědčení poslali poštou. Jenže teď, čtrnáct dní po závěrečných zkouškách, mě čeká křest ohněm. Milovala jsem hudbu, ale netančila jsem. Ani Ninu jsem nepovažovala za párty typ. Přesto jsme se dohodly, že strávíme večer v zapocené školní hale s lidmi, které jsme neměly rády.

„Právě jsem pustila Ninu a její mámu přes bránu, budou tu za minutku,“ zavolala na mě mamka. „Jsi připravená?“

„Na tohle nebudu připravená nikdy,“ zamumlala jsem, než jsem mnohem veselejším tónem zavolala: „Za minutku jsem dole.“

Po třech letech strávených v osamění a mimo veškeré dění jsem si v předposledním ročníku konečně našla kamarádku. Nina Hepplesová se přistěhovala z Blackpoolu po tom, co se její rodiče rozvedli. Do naší školy nastoupila pár týdnů po začátku druhého pololetí. Úplnou náhodou měla většinu předmětů stejných jako já, a protože jediné volné místo bylo vedle mě – kdo by taky chtěl sedět vedle smradlavé holky od koní –, posadila se tam.

Nina byla vyznavačkou goth punku, což bylo v naší škole dost ojedinělé, takže se taky stala terčem provokací a šikany. Teprve nedávno jsme se začaly stýkat i mimo školu – nejdřív, abychom se spolu připravily na zkoušky, a potom abychom oslavily jejich zdárné složení. Členové „školní elity“ začali Nině přezdívat „Morticie“. Zjevně to mysleli jako urážku, ale Nina se mi svěřila, že Morticie Addamsová patří mezi její idoly, takže to přirovnání vnímala jako velkou poctu.

Ve školní uniformě neměla příliš prostoru, aby dala na odív svůj jedinečný styl, navíc jsme měly zakázaný i make-up a jakékoliv šperky. A tak se kromě bledé pleti a havranově černých vlasů mohla pyšnit jen černými kanadami, na které učitelé sice hleděli s opovržením, ale neporušovala jimi školní řád, tak jí je nemohli zakázat.

„Moc ti to sluší,“ poznamenala mamka, když jsem sešla dolů do obývacího pokoje.

„Nejsem typ na šaty,“ pokrčila jsem rameny. Odjela jsem autobusem do Penrithu, abych si tam nějaké koupila, ale vrátila jsem se s novými džínami, tyrkysovým topem s černou krajkou kolem výstřihu, dlouhými korály, černou vestou a černými balerínkami. Za mě to bylo úplně dostačující oblečení, i když mi bylo jasné, že členové „elity“ na mě budou i tak pokřikovat, že jsem koňařka, budou na mě řehtat a ptát se mě, proč jsem si nezvala rajtky.

Ozvalo se zaklepání na dveře a já jsem zalapala po dechu, když jsem je otevřela.

„To není možné! Vypadáš fantasticky, Nino!“

Najednou mi došlo, proč mě tolik přemlouvala, abychom se závěrečného večírku zúčastnily. Nezajímalo ji tancování ani spolužáci – chtěla využít poslední šance, aby všem ukázala, kdo doopravdy je. A ani trochu ji nezajímalo, co si o ní budou myslet. Část černých vlasů měla po straně obarvenou na zářivě modrou.